

Aterratge suau d'ERC i ICV

DAVID MIRÓ
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 30.05.07

Els constructors i els promotors ho tenen clar. Ha arribat per fi el tan esbombat aterratge suau del mercat immobiliari. Potser hi ha empresaris del sector que senten nostàlgia d'aquells temps de pujades de dos dígitos anuals, però el que toca en aquests moments és recollir els guanys i dedicar-se a consolidar posicions (recordin Construmat). Després d'això, una curiositat: ¿s'han fixat que la bombolla immobiliària ha coincidit en el temps amb la pujada electoral d'Esquerra i Iniciativa-Verds? No cal ser malpensat, però els polítics haurien d'aprendre molt dels empresaris. Per exemple, aquella llei de la física que diu que tot allò que puja baixa, i que la clau del negoci és avançar el màxim possible quan el vent bufa a favor, i retrocedir el mínim quan ve en contra.

Em sembla excessiu de totes totes el dramatisme amb què tant ERC com ICV han paït els resultats de les municipals. Vistos en perspectiva, es tracta d'uns bons resultats. Ara bé, el problema és, com ja va reconèixer **Carod-Rovira**, haver-se imposat unes metes massa elevades. Per contra, aquells que es van fixar expectatives modestes, com Convergència i Unió, van celebrar com un gran èxit únicament no haver estat escombrades del mapa electoral. Però el fet és que aquestes eleccions marquen el final d'un cicle de creixement sostingut de les dues formacions (encara que ERC ja va retrocedir lleument en les catalanes) i que ara toca treure lliçons per al futur, encara que són dos casos diferents. Els republicans tenen un esvoranc obert a Barcelona, on han perdut 40.000 vots i **Jordi Portabella** no ha sabut col·locar-se entre les dues idees fortes que representaven **Jordi Hereu**, la renovació, i **Xavier Trias**, el canvi. També persisteix la dificultat per implantar-se a l'àrea metropolitana, que ha de ser una aposta a llarg termini i a base d'un constant i infatigable esforç diari sobre el terreny. Finalment, hi ha les pèrdues de regidors a mans de les CUP, que s'han aprofitat dels problemes interns de les agrupacions d'ERC per treure el màxim profit a uns exigus 18.000 vots. En definitiva, els republicans tenen tres problemes identificats i una borsa de vots que són, crec, recuperables.

Més difícil ho té ICV, ja que la pèrdua de vots és molt més homogènia al conjunt del territori, cosa que apunta a una tendència general, i en la majoria de casos els seus vots han anat a parar a les saques del PSC, i d'aquí ja és més difícil recuperar-los. Donem, doncs, a ICV però sobretot a ERC la benvinguda al club dels partits governants, en què la clau per mantenir-se és la paciència, el treball dur i la mà ferma per contenir els vaivens electorals. I per als escèptics, aquí tenen un consell: que mirin on eren el 1995 i on són ara. ¿No seria hora de començar a disfrutar dels guanys?